

ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ ФІЗИЧНОГО ВИХОВАННЯ, СПОРТУ І ЗДОРОВ'Я ЛЮДИНИ

МАТЕРІАЛИ
V Всеукраїнської науково-практичної конференції

23-24 квітня 2020 року

ЗМІСТ

ІСТОРИЧНІ АСПЕКТИ РОЗВИТКУ ФІЗИЧНОГО ВИХОВАННЯ І СПОРТУ

ГЕНЕЗА ІДЕЙ ФОРМУВАННЯ ЗДОРОВОГО СПОСОБУ
ЖИТТЯ ОСОБИСТОСТІ У ВІТЧИЗНЯНІЙ ПЕДАГОГІЧНІЙ
ДУМЦІ РАДЯНСЬКОЇ ДОБИ

Бандурка А.В., Вороцько С.О. 1

РЕТРОСПЕКТИВНИЙ АНАЛІЗ РОЗВИТКУ ЖІНОЧОГО
ФУТЗАЛУ В УКРАЇНІ

Завгородня С.А. 2

КАРАТЕ: ЕТАПИ ЕВОЛЮЦІЇ ВІД БУДО ДО СПОРТУ

Лозовий А.Л., Сергієнко В.М. 12

ІСТОРИЧНІ ПЕРЕДУМОВИ ФОРМУВАННЯ СИСТЕМИ
ПІДГОТОВКИ ТРЕНЕРІВ З ФУТБОЛУ

Свертисв О.А., Жеребцов Р.Д. 17

ІСТОРИЧНІ АСПЕКТИ СТАНОВЛЕННЯ І РОЗВИТКУ
АЕРОБІКИ

Шестерова Л.Є., Пятницька Д.В. 21

ІННОВАЦІЇ У ПРОФЕСІЙНІЙ ПІДГОТОВЦІ ФАХІВЦІВ СПЕЦІАЛЬНОСТЕЙ «СЕРЕДНЯ ОСВІТА (ФІЗИЧНА КУЛЬТУРА)» ТА «ФІЗИЧНА КУЛЬТУРА І СПОРТ»

ПРИНЦИПИ ОРГАНІЗАЦІЇ ПЕДАГОГІЧНОЇ ПРАКТИКИ
МАЙБУТНІХ УЧИТЕЛІВ ФІЗИЧНОЇ КУЛЬТУРИ ТА ТРЕНЕРІВ

Голуб Л.О., Касьян Б.Г. 29

ВИКОРИСТАННЯ ІНТЕРАКТИВНИХ РОБОЧИХ
АРКУШІВ ЯК ЗАСОБУ ПІДВИЩЕННЯ ЕФЕКТИВНОСТІ
ПРОЦЕСУ ПРОФЕСІЙНОЇ ПІДГОТОВКИ МАЙБУТНІХ
УЧИТЕЛІВ ФІЗИЧНОЇ КУЛЬТУРИ

Даннєско О.В. 31

РОЛЬ АВТОРИТЕТУ ТА ІМІДЖУ У ПРОФЕСІЙНІЙ
ДІЯЛЬНОСТІ ВИКЛАДАЧІВ ЗАКЛАДІВ ВИЩОЇ МЕДИЧНОЇ
ОСВІТИ

Донець І.М., Григоренко А.С. 38

АКТУАЛЬНІСТЬ УПРОВАДЖЕННЯ СЕРТИФІКАТНОЇ ПРОГРАМИ «БАЗОВА ПІДГОТОВКА ФІТНЕС-ТРЕНЕРІВ» У ЗАКЛАДІ ВИЩОЇ ОСВІТИ	
Корносенко О.К., Дмитренко В.А.	40
УДОСКОНАЛЕННЯ ЗАГАЛЬНОЇ ФІЗИЧНОЇ ПІДГОТОВЛЕНOSTІ СТУДЕНТІВ НА ЗАНЯТТЯХ ПІДВИЩЕННЯ СПОРТИВНОЇ МАЙСТЕРНОСТІ З НАСТІЛЬНОГО ТЕНІСУ	
Маленюк Т.В., Брояковський О.В.	46
МЕТОДИЧНІ АСПЕКТИ ВИКЛАДАННЯ КУРСУ «ТЕОРІЯ І МЕТОДИКА ВИКЛАДАННЯ САМООБОРОНИ»	
Новік С.М., Бакланов М.І.	52
ЕКОНОМІЧНА СКЛАДОВА ФІЗИЧНОЇ КУЛЬТУРИ ТА СПОРТУ В ПІДГОТОВЦІ ФАХІВЦІВ ЦЬОЇ ГАЛУЗІ	
Самодай В.П.	57
НАВЧАЛЬНИЙ ДІАЛОГ ЯК ІННОВАЦІЙНИЙ ЧИННИК УДОСКОНАЛЕННЯ ПЕДАГОГІЧНОЇ ВЗАЄМОДІЇ	
Семеновська Л.А.	61
ГОТОВНІСТЬ МАЙБУТНІХ ФІТНЕС-ТРЕНЕРІВ ДО ПРОВЕДЕННЯ ЗАНЯТЬ З ОЗДОРОВЧОЇ АЕРОБІКИ	
Синиця С.В., Шендрик А.С.	65
ЕКСПЕРИМЕНТ З ПЕРЕВІРКИ ІНТЕРАКТИВНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ МАЙБУТНІХ УЧИТЕЛІВ ФІЗИЧНОЇ КУЛЬТУРИ ЗА КРИТЕРІЯМИ І ПОКАЗНИКАМИ	
Сікора В.В.	73
ДОСВІД ЗАСТОСУВАННЯ ІННОВАЦІЙ ЄВРОПЕЙСЬКИХ КРАЇН У ПІДГОТОВЦІ ФАХІВЦІВ ФІЗИЧНОЇ КУЛЬТУРИ УКРАЇНИ	
Согокоп'юк О.А.	76
СУЧАСНІ ПІДХОДИ ДО ФОРМУВАННЯ ПРИРОДНИЧО- НАУКОВОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ МАЙБУТНЬОГО ФАХІВЦЯ ФІЗІОТЕРАПІЇ ТА ЕРГОТЕРАПІЇ	
Фастівець А.В.	81
ОСОБЛИВОСТІ ФОРМУВАННЯ ПСИХОЛОГІЧНОГО СКЛАДНИКА ПІДГОТОВКИ МАЙБУТНЬОГО ТРЕНЕРА З БОКСУ	
Хижняк О.О.	84

РОЛЬ АВТОРИТЕТУ ТА ІМІДЖУ У ПРОФЕСІЙНІЙ ДІЯЛЬНОСТІ ВИКЛАДАЧІВ ЗАКЛАДІВ ВИЩОЇ МЕДИЧНОЇ ОСВІТИ

Донець І. М., Григоренко А. С.

*Українська медична стоматологічна академія
(Полтава)*

Професія викладача закладу вищої медичної освіти вимагає певних авторитетних та іміджевих характеристик, що відповідають вимогам сьогодення: висока професійна компетентність, відповідний зовнішній вигляд, культура мови, контроль емоцій тощо. Загальний образ лікаря складається з особистісного і професійного іміджу та авторитету.

Мета дослідження — дослідити складові професійного авторитету й іміджу викладача закладу вищої медичної освіти.

Виклад основного матеріалу. Складовими іміджу викладача, або лікаря є внутрішній і зовнішній компоненти. Внутрішній — «Я-концепція, формування якої відбувається протягом усього життя й містить уявлення про себе, про те, яке враження вона справляє на оточуючих і реакцію людини на зворотній зв'язок з оточуючими. Зовнішній компонент — зовнішній вигляд, стан робочого місця, доброзичливість, виразні рухи, жести, етика й мораль, делікатність, тактовність, уважність, емпатія, конфіденційність тощо.

Робота над іміджем — це постійний процес саморозвитку, оволодіння новими знаннями і навичками. Професіоналізм — збагачення своєї особистості професійними засобами для успішності та продуктивності діяльності, а не лише сама приналежність до професії. У формуванні професіоналізму важливими є самоосвіта й самовдосконалення медика, робота над недоліками [1; 2].

Нині найбільш відома класифікація щодо типів професійних позицій викладача, американського ученого М. Талена, це:

1. «Сократ» — викладач, що віддає перевагу дискусіям, який свідомо їх стимулює на заняттях, провокує на потребу в захисті власних поглядів.
2. «Керівник групової дискусії», де викладач — провідник, посередник.
3. «Майстер» викладач — взірць, відмінник.
4. «Генерал» — жорсткий керівник, що вимагає чіткого виконання.
5. «Менеджер» — його цікавить кінцевий результат.
6. «Тренер» — натхненник успішних групових зусиль, пізнавальної діяльності.
7. «Гід» викладач — енциклопедія, він часто нудний, але коректний, не багатослівний [1].

Формування власного іміджу дозволить проявити себе як професіонала, підвищити якість навчання та знань студентів, ефективність роботи. Важливим також є авторитет викладача. Авторитетний викладач є прикладом для студентів. Вони запозичують його думки, ставлення до праці, манери поведінки (неусвідомлене навчання). Авторитетний викладач є важливим чинником формування студентського колективу і виховання кожного студента [3, 4].

З метою виявлення складових позитивного професійного авторитету, на основі уявлень студентів, нами було проведено дослідження, яке проводилося у період з листопада 2019 р. по березень 2020 р. В опитуванні й анкетуванні взяло участь 240 студентів Української медичної стоматологічної академії. Узагальнюючи дані дослідження, нами виявлено найбільш вагомі позитивні складові професійного авторитету й іміджу викладача закладу вищої медичної освіти:

- високий загальний інтелектуальний рівень, широка ерудиція і глибокі знання своїх дисциплін;
- достатня інтелектуально-творча, громадянська, політична активність;
- моральна культура, інтелігентність, здібність до емоційного співробітництва;
- здатність брати на себе відповідальність й вирішувати педагогічні проблеми, педагогічний такт;
- професійна;
- розвинені риси характеру: доброта, чуйність, чесність, справедливість.

Також з'ясовано складові професійного авторитету й іміджу викладача закладу вищої медичної освіти, які, на думку студентів, є негативними: невміння спілкуватися, нездатність вибудовувати зі студентами стосунки; критичне ставлення до студентів, пригнічення, придушення; безтактність, лій, інертність, жорстокість.

На думку учених О. В. Черникова та І. І. Єфремова викладач проходить певні стадії професійного зростання:

1. Самостійне вирішення певних педагогічних завдань за вже відомими алгоритмами.
2. Спроби вибудувати власний стиль професійної діяльності.
3. Формування наукового стилю діяльності.
4. Педагогічна імпровізація та професійна творчість [5].

Висновки. Таким чином, викладач відіграє головну роль у підготовці майбутніх медичних працівників, безпосередньо впливає на якість вищої медичної освіти. Саме тому загальнокультурні цінності, тип авторитету та іміджу викладачів має вдало поєднуватися з

Формування власного іміджу дозволить проявити себе як професіонала, підвищити якість навчання та знань студентів, ефективність роботи. Важливим також є авторитет викладача. Авторитетний викладач є прикладом для студентів. Вони запозичують його думки, ставлення до праці, манери поведінки (неусвідомлене навчання). Авторитетний викладач є важливим чинником формування студентського колективу і виховання кожного студента [3, 4].

З метою виявлення складових позитивного професійного авторитету, на основі уявлень студентів, нами було проведено дослідження, яке проводилося у період з листопада 2019 р. по березень 2020 р. В опитуванні й анкетуванні взяло участь 240 студентів Української медичної стоматологічної академії. Узагальнюючи дані дослідження, нами виявлено найбільш вагомі позитивні складові професійного авторитету й іміджу викладача закладу вищої медичної освіти:

- високий загальний інтелектуальний рівень, широка ерудиція і глибокі знання своїх дисциплін;
- достатня інтелектуально-творча, громадянська, політична активність;
- моральна культура, інтелігентність, здібність до емоційного співробітництва;
- здатність брати на себе відповідальність й вирішувати педагогічні проблеми, педагогічний такт;
- професійна;
- розвинені риси характеру: доброта, чуйність, чесність, справедливість.

Також з'ясовано складові професійного авторитету й іміджу викладача закладу вищої медичної освіти, які, на думку студентів, є негативними: невміння спілкуватися, нездатність вибудовувати зі студентами стосунки; критичне ставлення до студентів, пригнічення, придушення; безтактність, лій, інертність, жорстокість.

На думку учених О. В. Черникова та І. І. Єфремова викладач проходить певні стадії професійного зростання:

1. Самостійне вирішення певних педагогічних завдань за вже відомими алгоритмами.
2. Спроби вибудувати власний стиль професійної діяльності.
3. Формування наукового стилю діяльності.
4. Педагогічна імпровізація та професійна творчість [5].

Висновки. Таким чином, викладач відіграє головну роль у підготовці майбутніх медичних працівників, безпосередньо впливає на якість вищої медичної освіти. Саме тому загальнокультурні цінності, тип авторитету та іміджу викладачів має вдало поєднуватися з

професійними якостями. Однією з важелів професійного зростання викладача є внутрішній успіх, тобто задоволення своєю професійною діяльністю. Оскільки існує зворотна закономірність – успішний викладач, задоволений своєю діяльністю, працює гуманно, демократично, здійснює викладання на засадах студентоцентризму, позитивно впливає на самооцінку і на ставлення до нього студентів, стимулює у них прагнення до успішного навчання, позитивно впливає на формування їхньої особистості.

Список використаних джерел:

1. Денисова О. В. Становление профессиональной идентичности студента медика в образовательном процессе вуза: автореф. дисс. на соискание науч. степени канд. психол. наук: спец. 19.00.07 «Педагогическая психология» / О. В. Денисова. – Екатеринбург, 2008. – 25 с.
2. Кузьмина Н. В. Профессионализм деятельности преподавателя и мастера производственного обучения проф. тех. училища / Н. В. Кузьмина. – М.: Высшая школа, 1989. – 167 с.
3. Майстерність педагога : навч. посіб. / за ред. І. А. Зязюна. – К.: Вища школа, 1997. – 349 с.
4. Каложный А. А. Психология формирования имиджа и авторитета учителя / А. А. Каложный. – М.: Владос, 2004. – 222 с.
5. Черникова О. В. Особенности профессиональных умений в педагогической деятельности / О. В. Черникова // Психологическая наука и образование. – 2005. – №3. – С. 68–73.

АКТУАЛЬНІСТЬ УПРОВАДЖЕННЯ СЕРТИФІКАТНОЇ ПРОГРАМИ «БАЗОВА ПІДГОТОВКА ФІТНЕС-ТРЕНЕРІВ» У ЗАКЛАДІ ВІЩОЇ ОСВІТИ

Корносенко О. К., Дмитренко В. А.

Полтавський національний педагогічний університет імені В. Г. Короленка

Постановка проблеми. Одним із головних завдань модернізації системи вищої освіти є чітке прогнозування потреб суспільства на підготовку фахівців, усунення структурних невідповідностей між потребами економіки та структурою підготовки і перепідготовки фахівців. В умовах жорсткої конкуренції на ринку фізкультурно-оздоровчих послуг отримання спеціалізованих знань є необхідною умовою для побудови успішної кар'єри. Задля вдосконалення і диверсифікації навчального процесу в Полтавському національному педагогічному університеті імені В. Г. Короленка запроваджено сертифікатні освітні програми.

Мета дослідження – розкрити теоретичні і практичні засади організації сертифікатної програми «Базова підготовка фітнес-тренерів».

Виклад основного матеріалу. Сертифікатна освітня програма – обов'язковий навчальний курс визначеної тривалості, який передбачає цільову підготовку групи слухачів, відповідно до договору.

Загальною метою впровадження сертифікатних програм у ВНПУ імені В. Г. Короленка є формування в слухачів теоретичних знань дисциплін, які розвивають та систематизують самостійне мислення у вирішенні майбутніх проблем зі спеціальності, умінь працювати з людьми, навичок самостійного навчання і підвищення кваліфікації під час подальшої професійної діяльності.

Ефективність обумовлених програм залежить від низки факторів:

1. Рівень кваліфікації викладачів, залучених до проведення курсів.

2. Терміни навчання, співвідношення лекцій та практичних занять.

3. Методика навчання, обов'язковість або необов'язковість проходження педагогічної практики.

4. Гнучкість системи навчання, зокрема можливість впровадження змішаних форм.

Із метою популяризації професії фітнес-тренера, підвищення професійних умінь і навичок у студентів, розширення можливостей трансферування майбутніх учителів фізичної культури і тренерів, спеціальної діяльності на факультеті фізичного виховання Полтавського національного педагогічного університету імені В. Г. Короленка впроваджено сертифікатну програму «Базова підготовка фітнес-тренерів». Метою сертифікатної програми є формування у слухачів системи професійних компетентностей, які дозволять на високому рівні проводити заняття різних напрямів фітнесу.

У процесі оволодіння змістом програми курсів базової підготовки фітнес-тренерів у слухачів відбувається формування системи професійних компетентностей:

- здатність розуміти історію виникнення й розвитку оздоровчих видів аеробіки, класифікацію та види аеробіки, правила техніки безпеки під час проведення занять, заборонені і дозволені вправи тощо;

- здатність володіти змістом різноманітних фітнес-програм, основних й додаткових рухів ногами й руками; демонструвати рухи основних видів фітнес-програм; володіти інвентарем (гантелі, боді-барри, пампи, м'ячі, амортизатори, тощо) у відповідності з форматом заняття та рівнем підготовленості групи;

- здатність зацікавлювати групу своєю програмою й підтримувати цю цікавість упродовж заняття, вносити імпровізацію у відповідну частину заняття;

- вміння застосовувати принципи індивідуалізації та диференціації у навчанні; обґрунтовувати типи й структуру змістовно спрямованого й комплексного заняття;